

Arrest

nr. 165 146 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat J. DEJAEGHER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 28 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer :
(...)”

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/10/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor het gebruik van valse documenten.

PV nr°HV.55.FW.111361/2015 van de politie van DAC-LUCHTVAARTPOLITIE,

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar;

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinéa van de Wet 15/12/1980 heeft:

■ *de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden*

□ *de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de Immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

1.3. Op 19 november 2015 wordt de verzoekende partij naar Albanië gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan beschouwd worden als een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 74/11, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoekende partij betoogt dat het inreisverbod onvoldoende gemotiveerd is op basis van de feitelijke gegevens die specifiek verband houden met haar, dat zelfs al wordt in het 'bevel' (zij doelt waarschijnlijk op het inreisverbod) verwezen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, dan nog geen rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van haar situatie conform artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Zij meent dat nergens in het 'bevel' (zij doelt waarschijnlijk op het inreisverbod) de specifieke omstandigheden worden uiteengezet, noch de nodige argumenten opgesomd die een inreisverbod van maar liefst vier jaar ten aanzien van een jongeman van 25 jaar rechtvaardigen, dat zelfs al mocht zij niet over de nodige documenten beschikken, hetzij effectief valse documenten hebben aangevoerd, dan nog zou een inreisverbod van 2 hoogstens 3 jaar meer dan afdoende zijn geweest, en dit temeer, daar het algemeen geweten is dat vreemdelingen in het merendeel van de gevallen niet over de nodige documenten kunnen beschikken (daar zij alles hebben moeten achterlaten en in erbarmelijke omstandigheden vertoeven), hetzij over verkeerde documenten beschikken (gezien zij vaak onwetend zijn omtrent de wetgeving ter zake). De verzoekende partij meent dat om deze redenen een inreisverbod van drie jaar, volgens de heersende rechtspraak, reeds een

enorm zware maatregel betreft. De verzoekende partij verwijst naar en citeert uit arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 19 februari 2014 en 28 februari 2013 die zij toevoegt aan haar verzoekschrift. Na citering van de *in casu* bestreden beslissing, maakt zij, rekening houdend met de door haar geciteerde rechtspraak en redenering van de Raad, enkele opmerkingen bij de motivering van de bestreden beslissing. Zij stelt dat het argument dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, geen (afdoende) motivering is voor het opleggen van een inreisverbod, laat staan voor vier jaar. Voorts betoogt zij dat als zij betrapt zou zijn geweest op het gebruik van valse documenten, het geenszins afdoende is om hieromtrent louter te verwijzen naar een proces-verbaal van de DAC-luchtvaartpolitie, dat er in het inreisverbod immers niet wordt verduidelijkt op basis van welke argumenten men kan aannemen dat het over vervalste en niet louter over verkeerde documenten gaat, dat er evenmin wordt verduidelijkt of zij wel op de hoogte was dat de documenten niet correct waren, dat zij de documenten in alle vertrouwen kon ontvangen hebben van een derde zonder te weten dat deze documenten al dan niet correct waren, dat aangezien men haar een inreisverbod van vier jaar wil opleggen, men het inreisverbod op degelijke wijze dient te funderen. De verzoekende partij stelt nog dat het feit dat zij opgesloten zou moeten worden omdat zij geen vaste verblijfplaats heeft, totaal niets te maken heeft met het opleggen van een inreisverbod en dan ook geen valabel argument is. Tenslotte argumenteert de verzoekende partij dat herhaald wordt dat zij onwettige middelen zou hebben aangewend om in België te kunnen verblijven, dat dit geen argument is, dat wanneer wordt aangehaald dat alle bovenstaande elementen het inreisverbod kunnen staven, dit ook geenszins correct is, daar men louter één niet-verduidelijkt argument aanwendt om het inreisverbod te motiveren, met name het aanwenden van valse documenten (zonder enige uitleg), en waarbij louter wordt verwezen naar het proces-verbaal van de luchtvaartpolitie. De verzoekende partij concludeert dat het inreisverbod geenszins werd gemotiveerd, laat staan afdoende werd gemotiveerd.

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat het motief dat aan de basis ligt van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing duidt immers duidelijk de juridische grondslag voor het afleveren van een inreisverbod aan: er wordt op duidelijke wijze toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens worden de hieraan ten grondslag liggende feitelijke overwegingen vermeld: de verzoekende partij werd geen termijn toegekend voor een vrijwillig vertrek daar de verzoekende partij betrapt is op heterdaad voor het gebruik van valse documenten, waarbij verwezen wordt naar het desbetreffend PV en daar zij geen gekend of vast verblijfsadres heeft waardoor zij dient opgesloten te worden gelet op het risico voor onderduiken.

Betreffende de termijn van vier jaar wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, naar het feit dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot een verblijf of om het recht op verblijf te behouden. Betreffende de termijn van vier jaar wordt verder gemotiveerd dat deze wordt opgelegd omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven. Voorts wordt gemotiveerd dat een inreisverbod van vier jaar niet disproportioneel is gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude.

Aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

3.5. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De verzoekende partij meent dat uit het bestreden inreisverbod niet blijkt dat een inreisverbod voor de duur van vier jaar ten aanzien van een 25-jarige jongeman verantwoord zou zijn, daar de specifieke omstandigheden en de nodige argumenten hiertoe niet uiteengezet worden.

De Raad herhaalt dat betreffende de termijn van vier jaar, in de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 74/11, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, naar het feit dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot een verblijf of om het recht op verblijf te behouden. Betreffende de termijn van vier jaar wordt verder gemotiveerd dat deze wordt opgelegd omdat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven. Voorts wordt gemotiveerd dat een inreisverbod van vier jaar niet disproportioneel is gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude.

Gelet op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat de specifieke omstandigheden alsook de nodige argumenten op basis waarvan de verwerende partij een inreisverbod voor de duur van vier jaar redelijk achtte ten aanzien van de verzoekende partij, wel degelijk worden uiteengezet in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze het feit dat zij een jongeman van 25 jaar is een inreisverbod voor een duur van vier jaar niet zou kunnen rechtvaardigen. Immers motiveert de verwerende partij dat het feit dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven en gelet op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van vier jaar proportioneel is. Voormelde afweging waarbij besloten werd tot een termijn van vier jaar voor het inreisverbod ten aanzien van de verzoekende partij, die een 25-jarige jongeman is, komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. Zij laat na aan te tonen waarom een inreisverbod van twee hoogstens drie jaar afdoende zou zijn geweest. Zij blijft ook in gebreke aan te tonen met welke andere omstandigheden eigen aan haar geval, die een invloed zouden kunnen hebben

op het bepalen van de termijn voor het inreisverbod, de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden.

3.6. In zoverre de verzoekende partij meent dat een inreisverbod van 2 hoogstens 3 jaar meer dan afdoende zou zijn geweest daar het algemeen geweten is dat vreemdelingen in het merendeel van de gevallen niet over de nodige documenten kunnen beschikken daar zij alles hebben moeten achterlaten en in erbarmelijke omstandigheden vertoeven of over verkeerde documenten beschikken gezien zij onwetend zijn omtrent de wetgeving terzake, dient de Raad erop te wijzen dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt voor het bepalen van de termijn van een inreisverbod. Met een dergelijke stelling dat het algemeen geweten is dat vreemdelingen in het merendeel van de gevallen niet over de nodige documenten kunnen beschikken daar zij alles hebben moeten achterlaten en in erbarmelijke omstandigheden vertoeven of over verkeerde documenten beschikken gezien zij onwetend zijn omtrent de wetgeving terzake, zonder deze stelling te betrekken op haar specifieke omstandigheden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het opgelegde inreisverbod voor de duur van vier jaar - waarbij de verwerende wel de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van de verzoekende partij, zoals het opgestelde PV waarin het gebruik van valse documenten werd vastgesteld, in rekening heeft genomen - kennelijk onredelijk is.

Uit de door de verzoekende partij geciteerde rechtspraak van de Raad kan niet blijken, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de Raad meent dat een inreisverbod van drie jaar reeds een enorm zware maatregel is omdat het algemeen geweten is dat vreemdelingenwet in het merendeel van de gevallen niet over de nodige documenten kunnen beschikken hetzij over verkeerde documenten beschikken. De Raad wenst nog te benadrukken dat niet kan ontkend worden dat een inreisverbod van vier jaar een zware maatregel is, doch dat de verzoekende partij er niet in slaagt, zoals blijkt uit onderhavig arrest, aan te tonen dat deze maatregel kennelijk onredelijk zou zijn gelet op de weergegeven motieven.

Er blijkt voorts – los van het gegeven dat arresten van de Raad geen precedentenwerking hebben – niet dat de thans voorliggende feiten gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot de arresten van de Raad waaruit de verzoekende partij citeert. De verwijzing naar de rechtspraak van de Raad is *in casu* dan ook niet dienstig gelet op het feit dat *in casu* wel degelijk gemotiveerd werd betreffende de duur van het inreisverbod met inachtneming van de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij en de verzoekende partij niet *in concreto* aantoonde met welke andere omstandigheden eigen aan haar dossier de verwerende partij had dienen rekening te houden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.7. Waar de verzoekende partij aanhaalt dat het argument dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, geen afdoende motivering is voor het opleggen van een inreisverbod, laat staan voor vier jaar, wijst de Raad er vooreerst op dat het verwijzen naar het argument dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, een motivering betreft waarbij een inreisverbod wordt opgelegd, doch geenszins de motivering betreft die een termijn van vier jaar verantwoordt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de het voornoemde argument gehanteerd wordt in de motivering betreffende het opleggen van een inreisverbod (eerste paragraaf van de ‘reden van de beslissing’) en niet de motivering betreffende het opleggen van een inreisverbod voor een termijn van vier jaar (tweede paragraaf van de ‘reden van de beslissing’).

Betreffende het feit dat het argument dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, geen afdoende motivering is voor het opleggen van een inreisverbod, beperkt de verzoekende partij zich tot voorgaande stelling doch toont zij niet aan waarom voormelde reden voor het opleggen van een inreisverbod niet afdoende zou zijn of geen motivering zou zijn. Bovendien dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing niet enkel verwijst naar het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, doch eveneens naar de wettelijke bepaling en naar de redenen waarom voor vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Zo wordt gewezen op het op heterdaad betrapt zijn op het gebruik van valse documenten, waarbij verwezen wordt naar het PV van de DAC-luchtvaartpolitie en naar het feit dat de verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft en er een risico op onderduiken bestaat. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat voormelde motieven niet volstaan voor het opleggen van een inreisverbod. Waar de verzoekende partij dan nog lijkt te menen dat deze motieven totaal niets te maken hebben met een inreisverbod, dient de Raad erop te wijzen dat voormelde motieven, waaronder ook het motief betreffende het feit dat zij geen vaste verblijfplaats heeft, rechtvaardigen waarom de verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en dat dit dan weer een reden is voor het opleggen van een inreisverbod, zoals

in casu. De verzoekende partij betwist niet dat haar geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

3.8. De verzoekende partij meent voorts dat de loutere verwijzing naar een PV geen afdoende motivering is, daar niet verduidelijkt wordt op basis van welke argumenten men kan aannemen dat het over vervalste en niet louter over verkeerde documenten gaat alsook niet verduidelijkt wordt dat zij op de hoogte was van het feit dat de documenten niet correct waren, daar zij deze in vertrouwen kon ontvangen hebben van een derde, zonder te weten dat deze documenten al dan niet de correcte documenten waren.

Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om, rekening houdende met de vaststellingen van gebruik van valse documenten, te oordelen dat het in het belang van de immigratiecontrole is de verzoekende partij een inreisverbod met een termijn van vier jaar op te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier (administratief verslag van 28 oktober 2015) kan worden afgeleid dat op 28 oktober 2015 door de politiediensten werd vastgesteld dat de verzoekende partij werd aangetroffen in illegaal verblijf, gebruik maakte van valse documenten en een naam aanmatigde, waarbij de politiediensten een proces-verbaal (HV.55.FW.111361/2015) opstelden.

Er blijkt niet dat verwerende partij zich niet kon steunen op deze overgemaakte informatie van de politie en de door hen gedane vaststellingen, zoals deze voorhanden zijn in het administratief dossier. Dit stuk laat de Raad verder ook toe een toetsing van de motieven van de bestreden beslissing aan de geschonden geachte bepalingen en beginselen door te voeren.

De verzoekende partij lijkt niet te betwisten dat hij gebruik heeft gemaakt van niet correcte documenten, doch stelt enkel dat de bestreden beslissing niet verduidelijkt op basis van welke argumenten kon aangenomen worden dat het over vervalste en niet over 'verkeerde' documenten gaat alsook niet verduidelijkt dat zij op de hoogte was van het feit dat de documenten niet correct waren, daar zij deze documenten in vertrouwen kon ontvangen hebben van een derde, zonder te weten dat deze documenten al dan niet de correcte documenten waren. Met dergelijke algemene hypothesen kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing die verwijzen naar een PV waarin het gebruik van valse documenten wordt vastgesteld.

Bovendien in zoverre de verzoekende partij met een dergelijk betoog zou willen aangeven dat in haar geval de documenten niet vervalst doch enkel 'verkeerd' waren en zij deze documenten in vertrouwen ontvangen heeft van een derde, volstaat een dergelijke stelling niet ter weerlegging van het feit dat zij gebruik heeft gemaakt van valse documenten. Immers blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald het administratief verslag van 28 oktober 2015 waarin wordt verwezen naar het opgestelde PV ingevolge het gebruik van valse documenten, dat het verslag betrekking heeft op een illegaal verblijf van de verzoekende partij met naam K.F. van Albanese nationaliteit, alsook dat de voornoemde persoon op 28 oktober 2015 op heterdaad betrapt werd op illegaal verblijf, gebruik van valse documenten en aanmatiging naam. Uit de aan het administratief verslag bijgevoegde stukken blijkt dat de verzoekende partij in het bezit was van zowel een identiteitskaart op haar eigen naam als van een identiteitskaart op naam van P.E. van Griekse nationaliteit alsook dat haar boarding pass de naam P.E. vermeldt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij die reisde op naam van E.P. van Griekse nationaliteit en in het bezit was van een identiteitskaart op naam van E.P., dit document in vertrouwen zou hebben ontvangen zodat het document enkel 'verkeerd' en niet vals is, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij eveneens in het bezit is van haar identiteitskaart op naam van K.F., van Albanese nationaliteit.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij door te verwijzen naar het PV waarbij vastgesteld wordt dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van valse documenten, en dat zijn weerslag vindt in het administratief dossier, kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De verzoekende partij maakt met haar louter betoog dat de verwijzing naar het PV niet afdoende is voor het feit dat zij betrapt zou zijn geweest op het gebruik van valse documenten en dat het inreisverbod diende te verduidelijken waarom het om vervalste documenten ging en of de verzoekende partij wel op de hoogte was van het feit dat de documenten niet correct waren, het tegendeel niet aannemelijk.

3.9. Waar de verzoekende partij nog meent dat de verwerende partij louter herhaalt dat zij onwettige middelen zou hebben aangewend om in België te kunnen verblijven en dit geen argument is, toont zij niet aan waarom de herhaling - bij de feitelijke motieven van het opleggen van een termijn van vier jaar -

van het feit dat zij onwettige middelen heeft aangewend om in België te kunnen verblijven, geen argument zou kunnen zijn voor het bepalen van een termijn van vier jaar bij het opleggen van het inreisverbod. De verzoekende partij toont niet aan waarom eenzelfde feit, namelijk het gebruik van valse documenten, niet tegelijkertijd een argument kan zijn om een vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten met afwezigheid van termijn voor vrijwillig vertrek te betekenen alsook een omstandigheid bij het bepalen van de op te leggen termijn bij de afgifte van een inreisverbod. Voorts wijst de Raad er nog op dat de wet zelf de termijn voor een inreisverbod verhoogt van maximum drie jaar, naar een termijn van maximum vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, zodat de verwijzing naar het gebruik van valse documenten eveneens kan gebruikt worden voor het motiveren van een termijn van vier jaar voor een inreisverbod.

Ten slotte kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat het niet correct is wanneer aangehaald wordt dat alle elementen het inreisverbod kunnen staven daar louter één niet-verduidelijkt argument wordt aangewend om het inreisverbod te motiveren, met name het aanwenden van valse documenten onder loutere verwijzing naar het proces-verbaal van de luchtvaartpolitie, nu uit de motieven duidelijk blijkt dat een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd 'gelet op al deze elementen', waarbij in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert niet alleen verwezen wordt naar het proberen door de verzoekende partij om de Belgische Staat te misleiden teneinde in België te kunnen verblijven (fraude), doch ook naar het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven (illegaal verblijf). Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij door te verwijzen naar het PV waarbij vastgesteld wordt dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van valse documenten, en dat zijn weerslag vindt in het administratief dossier, kennelijk onredelijk heeft gehandeld bij het opleggen van het inreisverbod.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de correcte feitelijke gegevens noch dat zij deze verkeerdelijk of kennelijk onredelijk beoordeeld heeft. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskennis van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

N. VERMANDER